

Bestemmelsen i § 2, 4de Stykke, synes at være en naturlig Følge af den Deling af Sognene i Sognedistrikter, der i de senere Aar hyppig har fundet Sted, og for hvilken almindelige Regler ere givne for Kjøbenhavns Vedkommende i den kongelige Anordning af 11te November 1899. Hensynet til en saadan Deling har ogsaa gjort sig gældende ved Affattelsen af flere af de i de følgende Paragraffer indeholdte Bestemmelser.

I § 3 ere Ordene „et eller flere Medlemmer af en Sognemenighed“ ændrede til „en eller flere af et Sogns eller Sognedistrikts til Folkekirken hørende Beboere“, og der er saaledes her givet Sognebaandsløserne eller Valgmenighedsmedlemmer den samme Ret, som nu efter Loven kun tilkommer Sognemenighedens Medlemmer. Retten er ligesom i Loven af 1872 gjort afhængig af Sognepræstens Samtykke. Naar det i Forslaget udtales, at dette Samtykke skal indhentes „hver Gang Kirken ønskes benyttet paa fornævnte Maade“, er Meningen hermed den samme, som i Loven af 1872 findes udtrykt ved Ordene „for en enkelt Gang“, hvilket Udtryk har givet Anledning til Misforstaaelse, jfr. Ministeriets Skrivelse af 6te November 1883, hvor det udtales, at Ordene „for en enkelt Gang“ maa forstås saaledes, at Samtykket ikke kan meddeles af Sognepræsten under et for flere Gange. Det, som den vedkommende Præst, saaledes som Paragraffen nu er affattet, kan give Samtykke til, er ikke blot Prædiken og Katekisation ved en fremmed Præst, men ogsaa kirkelige Handlinger og gudelige Forsamlinger. Da Præsten paa egen Haand ifølge Lovens § 2 kan give andre Præster paa deres Anmodning Ret til at benytte hans Kirke hertil, ses det ikke, hvorfor han skal være udelukket fra at imødekomme Anmodninger herom, naar de fremkomme fra Sognets Beboere, en eller flere af dem.

Den ændrede Affattelse, som § 4 har faaet i Forslaget, har sin Grund i den foran nævnte Hensyntagen til den Indflydelse, det er paatænkt at give Menighedsraadene paa Præstevalget. Den Ret, som i Loven af 1872 § 4 er givet Flertallet indenfor en Sognemenighed, er her udvidet til, at gælde et begrænset Antal af Sognemenighedens eller Sognedistriktsmenighedens Medlemmer — mindst 10 Familie-fædre, Enker og andre Personer med egen Husstand — og Retten er udvidet til foruden Prædiken og Katekisation at gælde

Altergang, som altsaa det nævnte Antal af Menighedens Medlemmer under de i Paragraffen nævnte Betingelser skal kunne kræve afholdt ved fremmed Præst. Andre kirkelige Handlinger har man derimod ikke anset det for rigtigt at give Mindretallet Ret til at kræve udførte af fremmed Præst; ønske de noget saadant, maa de enten følge Reglerne i § 3 eller løse Sognebaand.

§ 5, 1ste Stykke, udvider den Sognebaandsløserne efter Loven af 1872 § 5 tilkommende Ret til ogsaa at omfatte Prædiken af den Præst, til hvem de have løst Sognebaand. I Ministeriets Skrivelse af 19de November 1897 udtales det, at Bestemmelsen i Loven af 1872 § 5 om, at Sognebaandsløserne have Ret til at lade den Præst, til hvem de have sluttet sig, foretage Skriftemaal og Altergang for dem i deres Sognekirke, maa medføre en vis begrænset Beføjelse for denne Præst til Prædiken i Sognekirken i Forbindelse med Kommunionen. Dette — hedder det i den nævnte Skrivelse — synes utvivlsomt, for saa vidt som Paabuddet i Reskript af 7de Januar 1741 §§ 1 og 2 om, at Kommunion skal slutte sig til almindelig Gudstjeneste, endnu staaer ved Magt, altsaa paa Søndage. Men selv for saa vidt Nødvendigheden af Forbindelsen mellem Kommunion og almindelig Gudstjeneste er bortfalden ifølge den kongelige Resolution af 24de Juni 1895, jfr. tidligere kongelige Resolutioner af 1ste Januar 1854 og 17de August 1888, maa Sagen staa paa væsentlig samme Maade. Opfattelsen i samtlige de nævnte kongelige Resolutioner er nemlig den, at Kommunionen og almindelig Gudstjeneste høre sammen, og der gives i dem alle kun *Tilladelse* til at bryde denne Sammenhæng, jfr. særlig kongelig Resolution af 24de Juni 1895 Nr. 3, der giver Præsten, som i Henhold til Lov af 25de Marts 1872 § 5 begæres til at holde Altergang for Sognebaandsløserne i disses Sognekirke, *Tilladelse* til at holde Skriftemaal og Altergang uden Prædiken om Hverdagene og saaledes forudsætter, at han har en vis Beføjelse til at holde Prædiken i Forbindelse med Altergangen. Selv om nu — som ogsaa hævdet i Ministeriets her citerede Skrivelse — denne Beføjelse er af en ejendommelig accessorisk og begrænset Beskaffenhed, lader det sig dog ikke nægte, at der gennem den herved fastslaaede administrative Praksis allerede er aabnet Sognebaandsløseres Præst Adgang til at holde Prædiken i deres Kirke; men naar saa er,